

Sygn. akt XIV C 361/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny

z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jacek Grudziński

Protokolant p.o. stażysty Anita Brzychezy

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2021 roku w Pile

sprawy z powództwa **M. P. (1)**

przeciwko (...) **SA z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w W. na rzecz powódki M. P. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 43.200 zł (czterdzieści trzy tysiące dwieście złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki tytułem odszkodowania kwotę 502,61 zł (pięćset dwa złote sześćdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:
 - a) 173,29 zł od dnia 20 listopada 2017 r. do dnia zapłaty,
 - b) 329,32 zł od dnia 8 września 2019 r. do dnia zapłaty;
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki tytułem skapitalizowanej renty kwotę 80 zł (osiemdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2019 r. do dnia zapłaty;
4. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki tytułem renty kwotę 40 zł (czterdzieści złotych) miesięcznie, płatnej do 10-go dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności, poczynając od dnia 1 października 2019 roku;
5. W pozostałej części oddala powództwo;
6. Nie obciąża powódki kosztami procesu ponad kwotę przez nią poniesioną w związku z udziałem w sprawie;
7. Nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Poznaniu tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych kwotę 1.801 zł (jeden tysiąc osiemset jeden złotych).

J. Grudziński

Sygn. akt XIV C 361/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 marca 2014 r. powódka M. P. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) SA:

- kwoty 100.000 zł tytułem dopłaty do zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 117,09 zł tytułem dopłaty do kosztów dojazdów powódki do placówek medycznych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 2.356,06 zł tytułem dopłaty do utraconego dochodu powódki wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 562,77 zł tytułem dopłaty do kosztów leczenia powódki wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 688,80 zł tytułem dopłaty do kosztów opieki nad powódką wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2013 r. do dnia zapłaty.

Powódka wskazała nadto, że w wyniku wypadku z dnia 16 grudnia 2011r. doznała stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 56%. Ponadto powódka wskazała, że uznaje swoje przyczynienie do wypadku w zakresie 20%.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany podniósł, że jego zdaniem wypłacona dotychczas kwota zadośćuczynienia jest odpowiednia, gdyż uwzględnia doznany przez powódkę uszczerbek na zdrowiu, charakter i rozmiar obrażeń będący następstwem wypadku oraz związanych z nim cierpień fizycznych i psychicznych. Zdaniem pozwanego dochodzona przez powódkę kwota zadośćuczynienia jest nieodpowiednia do rozmiaru doznanej krzywdy oraz w ocenie pozwanego nie została udowodniona.

Pozwany nie podzielił również zdania powódki, że przyczyniła się ona do wypadku w zakresie 20 %, zdaniem pozwanego przyczynienie się powódki do powstania szkody na poziomie 60% jest w ocenie pozwanego celowe i uzasadnione w okolicznościach niniejszej sprawy.

Pozwany zakwestionował również żądania powódki w zakresie dopłaty do kosztów dojazdów powódki do placówek medycznych, dopłaty do utraconego zarobku oraz dopłaty do kosztów leczenia i opieki. Pozwany zakwestionował powyższe roszczenia co do wysokości. Zdaniem pozwanego powyższe roszczenia powódki wynikają jedynie z pomniejszenia wysokości przyczynienia się poszkodowanej do powstania szkody z 60% na 20%.

Pismem z dnia 2 sierpnia 2017r. powódka zmieniła swoje stanowisko w sprawie w ten sposób, że wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 995, 99 zł tytułem dopłaty do kosztów leczenia powódki wraz z ustawowymi odsetkami w stosunku do kwoty 562,77 zł liczonymi od dnia 10 września 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w stosunku do kwoty 433,22 zł od dnia doręczenia niniejszego pisma pozwanemu do dnia zapłaty.

Pismem z dnia 15 lipca 2019 r. powódka ponownie zmieniła stanowisko w sprawie i wniosła o:

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 100.000 zł tytułem dopłaty do zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty;
- zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 117,09 zł tytułem dopłaty do kosztów dojazdu powódki do placówek medycznych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 2.356 zł tytułem dopłaty do utraconego dochodu powódki wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2013 r. do dnia zapłaty;

- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 1.654, 63 zł tytułem dopłaty do kosztów leczenia powódki wraz z ustawowymi odsetkami:

a. od kwoty 562, 77 zł liczonymi od dnia 10 września 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty- od kwoty 433,22 zł od dnia 2 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty;

b. od kwoty 658, 64 zł od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty;

- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 688, 80 zł tytułem dopłaty do kosztów opieki nad powódką wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2013 r. do dnia zapłaty;

- zasądzenie od strony od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 80 zł tytułem renty w związku ze zwiększonymi potrzebami powódki płatnej do 10 dnia każdego miesiąca począwszy od miesiąca sierpnia wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności każdej z rat.

Pismem z dnia 21 sierpnia 2019 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, także w zakresie w jakim zostało one rozszerzone pismem z dnia 15 lipca 2019 r.

Na rozprawie dnia 19 stycznia 2021r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W 2011 r. powódka miała 27 lat, była osoba młodą i zdrową. Powódka pracowała w charakterze sprzedawcy.

W dniu 16 grudnia 2011 r. około godziny 16.20 w C. M. W. kierował służbowym samochodem marki S. (...). Po przejechaniu ronda przy ul. (...) (...) wjechał w drogę w kierunku W.. Dojeżdżając do przejścia dla pieszych w pobliżu sklepu (...) zauważył, że z przejścia po lewej strony zjeżdża inny samochód. W chwili gdy M. W. wymijał ten samochód, to zauważył od razu wybiegającą zza tego samochodu z lewej strony na prawą postać ubraną w ciemne ubranie. Kierowca zaczął od razu hamować, ale samochód toczył się jeszcze przez około 2 metrów. W tym czasie samochód uderzył pieszą, którą była powódka.

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2012 Prokuratura Rejonowa w C. umorzyła postępowanie o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. wobec braku dostatecznych danych uzasadniających podejrzenie popełnienie przestępstwa.

/ dowód: postanowienie o umorzeniu śledztwa wraz z uzasadnieniem (k. 19-25)/

Z powodu doznanych urazów powódkę w stanie ciężkim, nieprzytomną, przewieziono do Szpitala (...) im. (...) w C., gdzie przyjęto ją na Oddział Anestezjologii i Intensywnej Terapii.

Powódka została zaintubowana i podłączona do respiratora. Włączono dodatkowo intensywne leczenie przeciwobrzękowe oraz monitorowanie parametrów życiowych. Powódka przebywała w szpitalu od 16 do 27 grudnia 2011r.

W czasie badania TK głowy wykazano duży krwiatek po prawej stronie głowy od skroni po wierzchołek głowy, oraz nie stwierdzono zmian wewnątrzczaszkowych.

W czwartej dobie pobytu w szpitalu nastąpiło pogorszenie stanu ogólnego powódki. U powódki rozpoznano odmę opłucną prawostronną i założono drenaż. Badane TK głowy przeprowadzone u powódki wykazało istnienie dużego krwiaka podskórnego po stronie prawej tj. od okolicy skroniowej do wierzchołka głowy oraz obrzęk tkanek miękkich wzdłuż czaszki po stronie prawej. U powódki zdiagnozowano również niedowład połowiczny prawostronny.

W piątej dobie powódka odzyskała świadomość i została rozintubowana. W dziewiątej dobie usunięto, po kontroli rtg. klatki piersiowej, dren z opłucnej.

Dnia 27 grudnia 2011 r. powódkę przeniesiono na Oddział Chirurgii Ogólnej celem dalszego leczenia, gdzie powódka została poddana dalszemu leczeniu farmakologicznemu oraz rehabilitacji ruchowej. 31 grudnia 2011 r. powódka została wypisana ze szpitala.

Powódka przebywała na oddziale rehabilitacji ruchowej w szpitalu w C. w dniach 10 do 31 stycznia 2012 r., gdzie wdrożono leczenie usprawniające, fizykoterapię i zabiegi rehabilitacyjne. Zalecono w domu kontynuację ćwiczeń oraz dalsze leczenie w poradni neurologicznej i u lekarza rodzinnego.

Po wypadku przez około 3 tygodnie powódka odczuwała bóle głowy, zawroty, zaburzenia pamięci, kłopoty z wysławianiem się, bóle w klatce piersiowej, bóle brzucha, bóle kręgosłupa na całym odcinku, bóle kończyn.

Powódka wymagała długotrwałej i wielogodzinnej opieki przez pierwsze 2-3 miesiące od wypadku komunikacyjnego. Przy czym przez pierwsze 1,5 miesiąca po wypadku powódka przebywała w szpitalach. W ciągu kilku następnych miesięcy powódka wymagała tylko okresowej pomocy osób drugich w coraz to mniejszym zakresie.

W wyniku zdarzenia z dnia 16 grudnia 2011 r. powódka odniosła uraz śródczaszkowy z długotrwałym okresem nieprzytomności, w wyniku czego doszło do powstania i rozstroju encefalopatii z ustępującym niedowładem połowicznym prawostronnym. Spowodowało to 30 % uszczerbek na zdrowiu powódki.

Ponadto powódka doznała stłuczenia wątroby, licznych obtłuczeń całego ciała oraz odmy opłucnej po stronie prawej. Stan powódki był ciężki, wymagała intensywnej opieki medycznej, powódka była w stanie zagrożenia życia.

Krwiak podskórny głowy ustępował bardzo wolno, przez kilka tygodni, stłuczenie wątroby wymagało leczenia osłonowego przez kilka tygodni, nie doszło jednak do zaburzeń długotrwałych czynności wątroby. Odma opłucna pogorszyła w sposób znaczny stan ogólny powódki, ale nie spowodowała niewydolności oddechowej długotrwałej, ustąpiła po podjętym leczeniu- drenażu ssącym przez 5 dni.

Łączny uszczerbek na zdrowiu powódki pod kątem chirurgicznym wyniósł 5 %.

W wyniku wypadku powódka doznała też uszczerbku stomatologicznego w wysokości 1 %. W dniu 3 stycznia 2012 r. poszkodowana zgłosiła się do dentysty w związku z podłużnym złamaniem korony zęba „siódemki”. Ząb został usunięty. Trwała utrata zęba niezależnie od jego „zaprotezowania” powoduje 1% trwały uszczerbek na zdrowiu.

W dniu 10 stycznia 2012 r. powódka została przyjęta na Oddział Rehabilitacji Szpitala (...) w C. gdzie przebywała do dnia 31 stycznia 2012 r. W czasie pobytu w szpitalu powódka została poddana leczeniu usprawniającemu. Powódka korzystała między innymi z cyklu ćwiczeń równoważnych, ćwiczeń manualnych ręki, ćwiczeń wzmacniających mięśnie, hydromasaży. U powódki stwierdzono zaburzenia równowagi, niedowład połowiczny prawostronny oraz problemy z pamięcią świeżą.

W dniu 31 maja 2012 r. powódka przeszła badanie MR głowy, które wykazało zmiany w istocie białej mózgu o podłożu niedotleniowo- -niedokrwiennym.

/ dowód: dokumentacja medyczna powódki (k. 26-105)/

Na skutek doznanych obrażeń ośrodkowego układu nerwowego powódka miała problemy z pamięcią, koncentracją, skarżyła się na brak energii. Powódka w obecności innych osób przez dłuższy okres po wypadku czuła się nieswojo i niepewnie np. gdy chciała coś powiedzieć brakowało jej słownictwa, cierpiała na zaburzenia równowagi.

Powódka do dziś ma problemy z pamięcią m.in. problem z umiejscowieniem w czasie osób i twarzy, zapomina często co się do niej przed chwilą mówiło.

W trakcie leczenia powódka odczuwała ból, frustrację, ogólne zniechęcenie spowodowane brakiem postępów leczenia.

Do chwili obecnej powódka kontynuuje leczenie w poradni neurologicznej oraz poradni zdrowia psychicznego.

Powódka na stałe przyjmuje leki stosowane w leczeniu depresji, leki przeciwpadaczkowe i przeciwdrgawkowe.

We wrześniu 2014 r. powódka rozpoczęła pracę jako pomoc nauczyciela w przedszkolu. We wrześniu 2017 r. powódka poszła na zwolnienie lekarskie, z uwagi na nasilony stres związany z problemami w pracy.

W listopadzie 2017 r. powódka została skierowana przez lekarza psychiatrę na oddział psychiatryczny szpitala w G.. W szpitalu powódka przebywała 3 tygodnie. Powódka nie miała ochoty do życia, miała „różne lęki”. Powódka miała przed pobytem w szpitalu zapisane leki na depresję, nasenne, ale sama przestała je brać, gdyż miała dosyć ciągłego zażywania leków.

Powódka przebywała na półrocznym zwolnieniu lekarskim, nie chciała jednak wracać do dotychczasowej pracy. Powódka przebywała na świadczeniu rehabilitacyjnym, które zakończyło się w marcu 2019r. i od tego czasu powódka pozostaje bezrobotna. Powódka jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna, bez prawa do zasiłku od marca 2020 r.

Powódka złożyła wniosek o przyznanie jej renty, ale jej wniosek został odrzucony. Powódka wniosła odwołanie od decyzji, ale również odwołanie nie zostało uwzględnione.

Powódka ukończyła studia na kierunku politologia – licencjat. Przed wypadkiem powódka pracowała w charakterze sprzedawcy oraz jako wychowawca na letnich koloniach.

Zdarza się, że powódka dorabia sobie pilnując dziecko znajomych. W ten sposób powódka jest w stanie miesięcznie zarobić od 600 do 900 zł.

Powódka zamieszkuje wspólnie z partnerem i 13 letnim synem z poprzedniego związku. Powódka utrzymuje się ze świadczenia 500+, alimentów na rzecz syna w wysokości 350 zł oraz pomocy finansowej partnera.

Powódka ma obecnie problemy z pamięcią, nie pamięta twarzy ludzi, ani tego co miała kupić w sklepie.

Powódka ma mniejszą ochotę do życia, często zdarza się, że ma zły nastrój, cierpi na zaburzenia równowagi

M. P. (1) cierpi na zakłócenia czynności psychicznych w postaci organicznych zaburzeń depresyjnych i zespołu stresu pourazowego. Powyższe zaburzenia spowodowały stały uszczerbek na zdrowiu psychicznym powódki w wysokości 30%.

Powódka pozostaje pod opieką lekarzy neurologa, psychiatry i psychologa. Do neurologa powódka jeździ na do roku. Z konsultacji psychologicznej powódka korzysta raz w tygodniu.

Zgodnie z zaleceniami lekarskimi zasadnym jest, aby powódka nadal przyjmowała następujące leki:

- leki przyjmowane w związku z zaburzeniami psychicznymi;
- leki stosowane w celu poprawy funkcji komórek nerwowych;
- leki stosowane przy zawrotach i bólach głowy.

Orzeczeniem z dnia 26 sierpnia 2020 r. stwierdzono u powódki niepełnosprawność w stopniu umiarkowanym i wskazano, że powódka może podjąć pracę w zakładzie pracy chronionej.

Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu w dniu 3 lutego 2012 r. Decyzją z dnia 14 marca 2012 r. pozwany uznał swoją odpowiedzialność i przyznał powódce następujące kwoty:

- 16.000 zł tytułem zadośćuczynienia;

-431,28 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia;

- 76,56 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu.

Wyższej wskazane kwoty pozwany pomniejszył o 60 % przyjmując, że w takim stopniu powódka przyczyniła się do powstania szkody. W związku z powyższym pozwany wypłacił powódce łącznie kwotę 6.603,13 zł, w tym kwotę 6.400 zł tytułem zadośćuczynienia.

W dniu 13 marca 2013r. powódka wniosła o ponowne rozpatrzenie jej sprawy i zgłosiła roszczenia o przyznanie jej następujących kwot:

-3.100 zł – tytułem zwrotu kosztów opieki sprawowanej nad powódką;

- 55, 68 zł – tytułem zwrotu kosztów dojazdów;

-441, 50 zł – tytułem zwrotu kosztów leczenia.

W dniu 28 czerwca 2013r. powódka wniosła o zwrot utraconego dochodu w wysokości 5.890 zł.

W dniu 10 lipca 2013r. powódka wniosła o zwrot kosztów leczenia w wysokości 55, 45 zł.

W dniu 9 września 2013r. powódka wniosła o zwrot kosztów leczenia w wysokości 85, 64 zł oraz o zwrot kosztów dojazdu w wysokości 28, 32 zł.

W dniu 26 września 2013r. powódka wniosła o zwrot kosztów leczenia w wysokości 72, 99 zł.

W dniu 12 grudnia 2013r. powódka wniosła o zwrot kosztów leczenia w wysokości 153, 29 zł.

Na mocy decyzji z dnia 9 października 2013 r. pozwany wypłacił powódce:

- 10.400 zł tytułem zadośćuczynienia;

-688,80 zł tytułem kosztów opieki;

-207,76 zł tytułem kosztów leczenia;

-2.356,05 zł tytułem zwrotu utraconego zarobku;

-19 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu.

Pozwany wypłacając wyżej wskazane kwoty uwzględnił 60 % przyczynienia się powódki do powstania szkody.

Konsultant medyczny pozwanego w dniu 14 maja 2013r. stwierdził 15% uszczerbek na zdrowiu powódki w związku z wypadkiem, w tym 10% w zakresie urazu czaszkowo-mózgowego, zaś niedowładu prawostronnego 5%.

W dniu 16 lipca 2013r. orzecznik pozwanego z zakresu chirurgii oszacował trwałe uszczerbek powódki w zakresie odmy płucnej i uszkodzonego zęba łącznie na 11 %.

Nadto, orzecznik pozwanego z zakresu neurologii orzekł 30% uszczerbek na zdrowiu powódki w związku z encefalopatią pourazową.

Łącznie uszczerbek powódki związany z wypadkiem został oszacowany przez pozwanego na 56 %.

/ dowody: przesłuchanie powódki na rozprawie dnia 4 września 2014r. (k.233), przesłuchanie powódki na rozprawie dnia 12 sierpnia 2019r. (k. 789-790), przesłuchanie powódki na rozprawie dnia 19 stycznia 2021r. (k. 925-927), przesłuchanie świadka R. P. na rozprawie dnia 28 października 2014r. (k. 256), przesłuchanie świadka A. K. (1)

na rozprawie dnia 28 października 2014r. (k. 256), przesłuchanie świadka M. W. na rozprawie dnia 27 listopada 2014r. (k. 272), dokumentacja szkodowa (k. 106-118), opinia biegłego sądowego w dziedzinie rekonstrukcji wypadków drogowych - dr inż. B. P. (1) (k. 307-397), opinia uzupełniająca biegłego sądowego w dziedzinie rekonstrukcji wypadków drogowych - dr inż. B. P. (1) (k. 430-435), dokumentacja z poradni neurologicznej (k. 469-471, k. k. 556-558), historia choroby z (...) w C. (k.472-478, k. 559-571, k. 639-664, k. 762-782, k. 890-895, k. 918-920), faktury (k. 479-483, k. 573-580, k. 749-761, k. 873-889, k. 896-900, k. 921-923), opinia biegłego lek. med. L. K. specjalista chirurgii ogólnej (k. 493-495), opinia specjalisty neurologa- dr. hab. med. A. G. (k. 518-520), opinia uzupełniająca (k. 539), orzeczenie o stopniu niepełnosprawności (k. 555, k. 870), opinia specjalisty chirurgii szczękowo- twarzowej i stomatologicznej –dr n. med. A. Z. (k. 604-605), opinia uzupełniająca (k. 675), dokumentacja leczenia stomatologicznego powódki (k. 634-637), karty informacyjne leczenia szpitalnego w Wojewódzkim Szpitalu dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w G. (k.638), badanie psychologiczne funkcji poznawczych (k. 665), opinia sądowno- psychiatryczna (k. 826-837), uzupełniające przesłuchanie biegłego W. C. na rozprawie dnia 19 stycznia 2021 r. (k. 925)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następującą ocenę dowodów:

W ustaleniu powyższego stanu faktycznego Sąd oparł się przede wszystkim na zgromadzonych w aktach przedmiotowej sprawy dokumentach, których autentyczność i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, aktywnie działające przez swoich pełnomocników, do czego również Sąd nie znalazł żadnych podstaw, uznając wszystkie zgromadzone dokumenty za w pełni wiarygodny materiał dowodowy.

W niniejszej sprawie sporządzona została opinia biegłego sądowego w dziedzinie rekonstrukcji wypadków drogowych dr inż. B. P. (1) oraz opinia uzupełniająca. Opinie zostały sporządzone w sposób fachowy, rzetelny i wyczerpujący. Były spójne, logiczne i zrozumiałe. W sposób przekonujący i nie budzący zastrzeżeń zostały w nich wskazane przesłanki, które doprowadziły do końcowych wniosków.

Opinia biegłego z zakresu chirurgii ogólnej zasługiwała na przymiot wiarygodności. Opinia została sporządzona w sposób fachowy i rzeczowy. Biegły w opinii udzielił jasnych odpowiedzi na pytania (zagadnienia) zawarte w tezach dowodowych, a postawione wnioski należycie uzasadnił.

Opinia biegłego specjalisty neurologa była spójna, logiczna i zrozumiała. W sposób przekonujący i nie budzący zastrzeżeń zostały w niej wskazane przesłanki, które doprowadziły do końcowych wniosków. Na przymiot wiarygodności zasługiwała również uzupełniająca opinia biegłej z dnia 17 lipca 2017r.

Opinia biegłego specjalisty chirurgii szczękowo- twarzowej była fachowa, wiarygodna i rzeczowa. Opinia była przydatna dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Powyższe standardy spełnia również opinia uzupełniająca z dnia 30 listopada 2018r.

W niniejszej sprawie sporządzona została również opinia sądowno- psychiatryczna. Opinia została sporządzona w sposób skrupulatny i fachowy. Opinia stanowiła wartościowy materiał dowodowy.

Biegły W. C. został uzupełniająco przesłuchany na rozprawie dnia 19 stycznia 2021r. Biegły zeznawał w sposób wiarygodny, spójny i logiczny.

Świadek R. P. jest matką powódki. Pomimo relacji rodzinnych świadka ze stroną świadek zeznawała w sposób bezstronny i zgodny z resztą materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. Świadek w sposób rzetelny i dokładny opisała rekonwalescencje powódki po wypadku oraz obecny stan zdrowia powódki.

A. K. (2) jest siostrą powódki. Świadek zeznawała w sposób wiarygodny i zgodny z resztą materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. Świadek poddała, że powódka przed wypadkiem była osobą bardzo aktywną fizycznie. Po wypadku powódka w znaczny sposób ograniczyła swoją aktywność fizyczną i życie towarzyskie.

M. W. został przesłuchany na rozprawie dnia 27 listopada 2014r. świadek zeznawał w sposób logiczny i spójny z resztą materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. Świadek wskazał, że był uczestnikiem wypadku w C.. W ciemnym i deszczowym dniu przed maską samochodu świadka wybiegła kobieta. Świadek nie zauważył jej wcześniej i pomimo hamowania potrafił kobietę.

W sprawach odszkodowawczych bardzo ważnym dowodem jest dowód z przesłuchania strony, albowiem to strona jest z przyczyn oczywistych najbardziej zainteresowana rozstrzygnięciem procesu jak również posiada najlepszą wiedzę co do poniesionych przez siebie strat związanych z pogorszeniem stanu zdrowia. Powódka zeznawała w sposób wiarygodny, logiczny i zgodny z resztą materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. Powódka w sposób szczegółowy opisała swoje leczenie po wypadku, odczuwane przez powódkę dolegliwości bólowe oraz swoją obecną sytuację życiową.

Sąd zważył, co następuje:

W pozwie powódka sformułowała roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia i odszkodowania, a w późniejszych pismach także renty. Roszczenia te wiążą się z obrażeniami, jakich powódka doznała wskutek wypadku w dniu 16 grudnia 2011 r. Roszczenie te mają charakter odszkodowawczy. W chwili zdarzenia drogowego posiadacz pojazdu marki S. (...), którym kierował M. W., był ubezpieczony u pozwanego ubezpieczyciela w zakresie odpowiedzialności za szkody związane z ruchem tego pojazdu.

Stosownie do treści art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (jedn. tekst Dz. U. z 2019 r., poz. 2214) ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę ruchem tego pojazdu. Według art. 34 ust. 1 ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Jako podstawę odpowiedzialności cywilnej kierującego samochodem marki S. (...) za szkodę wyrządzoną powódce należy wskazać art. 436 § 1 w zw. z art. 435 § 1 Kodeksu cywilnego (k.c.). Zgodnie z pierwszym z tych przepisów, prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Z kolei art. 436 § 1 k.c. stanowi, że odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Jest to odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, co oznacza, że wina kierującego pojazdem mechanicznym, którym została wyrządzona szkoda, nie jest warunkiem koniecznym takiej odpowiedzialności. Tym samym z punktu widzenia odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń nie ma istotnego znaczenia, że kierującemu samochodem osobowym marki S. (...) w związku z udziałem w zdarzeniu z dnia 16 grudnia 2011 r. nie postawiono żadnych zarzutów karnych. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił powódce kwoty określone w odpowiedzi na pozew tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia. Tym samym odpowiedzialność cywilną pozwanego za szkodę wyrządzoną powódce w wypadku z 16.12.2011 r. należało uznać za bezsporną i przesądzoną. Spór odnosi się więc do tego, czy powódce przysługują roszczenia z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania w wysokości dochodzonej w pozwie oraz roszczenie rentowe zgłoszone w toku postępowania w sprawie.

Przed oceną poszczególnych roszczeń żądanych w pozwie należało zająć się zgłoszonym w odpowiedzi na pozew zarzutem przyczynienia. Ewentualne uwzględnienie tego zarzutu powinno bowiem skutkować stosunkowym obniżeniem kwot zasądzonych na rzecz powódki (przy uznaniu ich zasadności) Zgodnie z art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu

zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Powódka uznała swoje przyczynienie się do powstania szkody, podnosząc, że przyczyniła się do jej powstania w 20 %. Do wypadku doszło na ulicy (...) w C., miejscu o dużej intensywności ruchu drogowego oraz pieszych. Jest to rejon targowiska miejskiego, skrzyżowania ulic oraz hipermarketu Biedronka. Do wypadku doszło w godzinach zwiększonego natężenia ruchu - około godziny 16.00. Powódka podkreśliła, że w takich warunkach zasady ograniczonego zaufania oraz zachowania szczególnej ostrożności przez kierującego pojazdem powinny być bezwzględnie stosowane. Pozwany wskazywał, że jego zdaniem powódka przyczyniła się do powstania szkody w 60%. Pozwany wskazał, że jego zdaniem, powódka nie zachowała elementarnych, podstawowych zasad bezpieczeństwa obowiązujących w ruchu drogowym, wbiegając na jezdnię bez zachowania szczególnej ostrożności. Gdyby powódka rozejrzała się przed podjęciem decyzji o przejściu przez jezdnię, to zdaniem pozwanego nie doszłoby do wypadku. Oceniając stopień, w jakim powódka przyczyniła się do powstania szkody, należy wziąć pod uwagę, że sprawca szkody odpowiada za szkodę na zasadzie ryzyka. Na takiej samej zasadzie powinno zostać ocenione przyczynienie się powódki do powstania szkody. Należało zatem odpowiedzieć na pytanie, w jakim stopniu zachowanie powódki doprowadziło do zaistnienia wypadku w dniu 16 grudnia 2011 roku. Odpowiedź na to pytanie nie jest łatwa, ponieważ, jak to stwierdził w swojej opinii biegły z dziedziny ruchu drogowego B. P. (1), „zgromadzony materiał dowodowy uniemożliwił rekonstrukcję przebiegu zdarzenia w dosłownym znaczeniu tego pojęcia, stosowanym w rekonstrukcji wypadków drogowych” (k. 348). Wobec braku jednoznacznych dowodów, zdaniem Sądu, należało odrzucić skrajne wersje przebiegu zdarzenia, czyli z jednej strony tę, że powódka w ogóle nie przyczyniła się do wypadku lub przyczyniła się do niego w niewielkim stopniu (np. w 20 %), z drugiej, taką, że niezależnie od zachowania się powódki, kierujący S. (...) nie mógł uniknąć potrącenia powódki. Przechodząc przez jezdnię pieszy ma obowiązek zachowania należytej ostrożności. Zabronione jest wchodzenia bezpośrednio przed jadący pojazd (również na przejściu dla pieszych). Ponadto zabrania się przebiegania przez jezdnię oraz przechodzenia przez jezdnię w miejscu ograniczonej widoczności drogi. Z kolei kierujący pojazdem zbliżając się do przejścia dla pieszych obowiązany jest do zachowania szczególnej ostrożności. Należy zgodzić się z wnioskiem biegłego, że stopień przyczynienia się powódki do zaistniałego zdarzenia był wyższy niż stopień kierującego pojazdem. Zdaniem Sądu, uznanie przyczynienia się powódki w 60 % do powstania szkody jest zgodne z przepisami prawa i zasadami współżycia społecznego. Nie ma podstaw do uznania przyczynienia w niższym stopniu, skoro zachowanie powódki było czynnikiem decydującym, z drugiej, obciążenie powódki przyczynieniem w większym stopniu niż 60 % byłoby dla niej krzywdzące i niesprawiedliwe.

Stosownie do treści art. 445 § 1 w zw. z art. 444 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Podkreślić należy, że pozwany zakład ubezpieczeń wypłacił już powódce łącznie zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wysokości 16.800 zł, przyjmując, że powódka przyczyniła się do powstania szkody w 60 %. Tym samym pozwany uznał, że w przypadku braku przyczynienia po stronie powódki, należne jej zadośćuczynienie powinno stanowić kwotę 42.000 zł. Sąd podziela stanowisko powódki, że zadośćuczynienie ustalone na taką kwotę należało uznać za zaniżone.

Przez krzywdę w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. należy rozumieć cierpienie fizyczne i psychiczne. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej” sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, przyznawaną jednorazowo (G. Bieniek, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I, Warszawa 2007, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, wydanie VIII).

Przepisy nie wskazują w sposób jednoznaczny kryteriów, jakimi powinien kierować się Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia. W doktrynie i orzecznictwie panuje jednak zgoda, co do tego, że należy brać pod uwagę takie aspekty jak długotrwałość cierpień fizycznych i psychicznych związanych z wypadkiem oraz ich intensywność (stopień cierpień), skutki doznanych urazów, wiek poszkodowanego, dolegliwości związane z niezbędnym leczeniem, pobytami w szpitalu, rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury. Ich rozmiar, natężenie i czas trwania należy analizować w kontekście okoliczności

konkretnej sprawy. Użyte w art. 445 § 1 k.c. pojęcie „sumy odpowiedniej” choć ma charakter niedookreślony, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że „wartość odpowiednia” to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego - tak fizyczne jak i psychiczne - których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest „odpowiednia” z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne (wyrok Sądu Najwyższego-Izba Karna z dnia 4.02.2008 r., III KK 349/2007).

Powódka przed wypadkiem była osobą młodą (27 lat), aktywną fizycznie i zdrową. W wyniku poniesionych obrażeń odniesionych w wypadku z dnia 16 grudnia 2011 r. powódka przez łącznie półtora miesiąca przebywała w szpitalu. Powódka musiała korzystać z usprawniającej rehabilitacji, przez pierwszy okres po wypadku wymagała pomocy osób trzecich przy czynnościach życia codziennego. W czasie leczenia powódka odczuwała ból, frustracje, ogólne zniechęcenie spowodowane brakiem postępów leczenia. Powódka po wypadku zaczęła mieć problemy z pamięcią, brakowało jej słownictwa, cierpiała na zaburzenia równowagi. Obecnie powódka cierpi na depresję i apatię. Powódka zażywa antydepresanty oraz leki na zaburzenia pamięci. Powódka pozostaje pod stałą opieką psychiatry i psychologa. Powódka leczyla się również farmakologicznie z uwagi na zaburzenia snu i częste silne bóle głowy.

Rozważając, jaka kwota powinna zostać przyznana powódce tytułem dopłaty do zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, Sąd miał na uwadze to, że nie istnieją żadne tabele ani normy, które wskazywałyby jakie kwoty albo choćby w granicach jakich kwot, sądy powinny zasądzać zadośćuczynienia na rzecz osób, u których doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia.

Rozważania co do wysokości zadośćuczynienia powinny odwoływać się do istniejącego orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych w tej kwestii. Chodzi tu o porównywanie podobnych przypadków, w szczególności pod względem charakteru i rozmiarów uszkodzenia ciała lub stopnia rozstroju zdrowia i skutków dla sytuacji poszczególnych osób oraz kwot zasądzanych tytułem zadośćuczynienia. Pozwala to na utrzymanie zasądzanych kwot w rozsądnych granicach, tak, aby nie były one ani nadmiernie wysokie, ani w nieuzasadniony sposób zaniżane. Pamiętać jednakowoż należy o tym, że każdy przypadek jest inny i tym samym wymaga indywidualnego podejścia.

Skutki wypadku z 16 grudnia 2011 r. należało, zdaniem Sądu, ocenić jako poważne i długotrwałe. Przeprowadzone w sprawie dowody poświadczają, że wypadek miał znaczące znaczenia dla życia powódki, jej społecznego, zawodowego i rodzinnego funkcjonowania, nie tylko w okresie bezpośrednio po zdarzeniu, ale także obecnie i również w przyszłości. Zasadnicze znaczenie ma tutaj stan zdrowia psychicznego powódki. O ile w „sensie fizycznym” M. P. (1) jest już osobą wyleczoną, to skutki w sferze jej zdrowia psychicznego nadal się utrzymują i wszystko wskazuje na to, że będą się utrzymywać w przyszłości. Biegły psychiatra stwierdził u powódki „inne zakłócenie czynności psychicznych” pod postacią organicznych zaburzeń depresyjnych i zespołu stresu pourazowego. U M. P. (1) występują zaburzenia pamięci spowodowane wypadkiem, w sensie medycznym określane jako łagodne zaburzenia funkcji poznawczych bądź encefalopatia pourazowa. Powódka wymaga leczenia psychiatrycznego, przy czym nie można z góry ustalić, kiedy leczenie to zostanie zakończone; być może leczenie powódki będzie trwało bezterminowo (k. 837). W chwili wypadku M. P. była młodą kobietą, pełną życia i energii, optymistycznie nastawioną do ludzi. Po wypadku stała się osobą lękliwą, niepewną siebie. Ma kłopoty z pamięcią i z koncentracją. Perspektywy zawodowe powódki są niepewne.

Zdaniem Sądu wszystko to pozwala na uznanie, że odpowiednią kwotą zadośćuczynienia w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. będzie kwota 150.000 zł. Pamiętając o tym, że powódce wypłacono już tytułem zadośćuczynienia 16.800 zł, oraz że powódka w 60% przyczyniła się do wypadku, zasadnym było więc zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki z tego tytułu kwoty 43.200 zł.

Powódka wniosła również o zasądzenie od pozwanego tytułem odszkodowania kwot:

- 117,09 zł tytułem dopłaty do kosztów dojazdu powódki do placówek medycznych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2013r. do dnia zapłaty;

- 2.356 zł tytułem dopłaty do utraconego dochodu powódki wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2013 r. do dnia zapłaty;

- 1.654, 63 zł tytułem dopłaty do kosztów leczenia powódki wraz z ustawowymi odsetkami:

a. od kwoty 562, 77 zł liczonymi od dnia 10 września 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty- od kwoty 433,22 zł od dnia 2 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty;

b. od kwoty 658, 64 zł od dnia niniejszego rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty;

- 688, 80 zł tytułem dopłaty do kosztów opieki nad powódką wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2013r. do dnia zapłaty;

Podstawę prawną dochodzenia odszkodowania jest art. 441 § 1 k.c. zgodnie z którym, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Pozwany wypłacił powódce następujące kwoty:

-688, 80 zł tytułem kosztów opieki;

-639, 04 zł tytułem kosztów leczenia;

-2.356, 05 zł tytułem kosztów utraconego dochodu;

- 95, 56 zł tytułem kosztów dojazdów

Wypłacone powódce kwoty uwzględniają fakt przyczynienia się powódki do powstania szkody w 60 % i, wyłączając koszty leczenia, nie było podstaw do ich podwyższenia.

Powódka wykazała bowiem, że poniosła dodatkowo koszty leczenia w kwocie 433,22 zł (k. 552) oraz w kwocie 823,30 zł (k. 746). Kwoty te obejmują koszt zakupu leków, które zostały powódce zapisane przez lekarzy neurologa i psychiatrę i które służą leczeniu dolegliwości związanych z wypadkiem z grudnia 2011 roku. Przy uwzględnieniu przyczynienia się powódki do powstania szkody w wysokości 60 %, należało zasądzić pod pozwanego na rzecz powódki tytułem odszkodowania kwotę 502,61 zł (40 % z 1.256,52 zł).

W związku z powyższym, w punkcie 2 wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki tytułem odszkodowania 502,61 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

a) 173, 29 zł od dnia 20 listopada 2017r. do dnia zapłaty;

b) 329, 32 zł od dnia 8 września 2019 r. do dnia zapłaty.

W piśmie z dnia 15 lipca 2019 r. powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 80 zł tytułem renty w związku ze zwiększonymi potrzebami powódki, płatnej do dnia 10 każdego miesiąca począwszy od miesiąca sierpnia, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat. Podstawę powyższego roszczenia stanowi art. 444 § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

W ocenie Sądu roszczenie powódki w tej części zasługuje na częściowe uwzględnienie. Powódka wykazała bowiem, że wskutek wypadku zwiększyły się jej potrzeby. Potrzeby te wynikają z konieczności zakupu leków, przy czym ich zażywanie wiąże się z leczeniem dolegliwości mających związek z wypadkiem z 16.12.2011 roku. Powódka przedstawiła faktury potwierdzające fakt zakupu leków i ich ceny. W pisemnej opinii z 05.01.2020 r. i na rozprawie w dniu 19 stycznia 2021 r. biegły psychiatra W. C. potwierdził konieczność zażywania leków wymienionych przez powódkę takich jak Velaxin ER/Faxolet ER, Trittico CR, Depakine, Memotropil i Flunaryzyna, wskazując, że są to leki na poprawę komórek nerwowych i pamięci, tym samym służą leczeniu objawów wiążących się z wypadkiem powódki. Kwota 100 zł miesięcznie na zakup leków nie jest z pewnością wygórowana. Uwzględniając przyczynienie powódki do powstania szkody w wysokości 60 %, należało zasądzić na jej rzecz tytułem renty kwotę 40 zł miesięcznie; z uwagi na to, że nie było podstaw do zasądzenia odsetek za opóźnienie za okres wcześniejszy, renta za sierpień i wrzesień została skapitalizowana i zasądzona od pozwanego na rzecz powódki. Począwszy od następnego miesiąca, czyli od października 2019 roku zasądzono rentę w wysokości 40 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności.

O odsetkach od zasądzonych sum orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i § 2 zd. 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych. Stosownie do art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast w myśl § 2 zdanie pierwsze tego artykułu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Według art. 14 ust 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania (art. 14 ust. 2).

Pismem z dnia 26 lipca 2014r. pozwany złożył w niniejszej sprawie odpowiedź na pozew. Było to ostateczne stanowisko pozwanego po ponownym przeanalizowaniu sprawy. Tym samym tego dnia pozwany uznał sprawę za dostatecznie wyjaśnioną do zajęcia ostatecznego stanowiska. W tym czasie wszystkie uwzględnione przez sąd aspekty i rozmiar krzywdy powódki były już znane lub dawały się przewidzieć i pozwany, gdyby dochował wymaganej od niego staranności w ocenie roszczenia, mógł je wziąć pod uwagę i wypłacić powódce zasądzoną kwotę. Uzasadniało to zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty zadośćuczynienia od dnia 26 lipca 2014 r.

Początek biegu odsetek za opóźnienie od kwot odszkodowania ustalono na dzień przypadający po upływie 30 dni od dnia doręczenia pozwanemu odpisów pisma zawierających żądanie odszkodowania z tytułu poniesionych przez powódkę kosztów leczenia.

W pozostałej części powództwo jako nieuzasadnione zostało oddalone, o czym orzeczono w punkcie piątym wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 102 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3

k.p.c.). Zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Powódka w związku z udziałem w sprawie poniosła koszty w łącznej wysokości 10.902,16 zł (1.000 zł - opłata od pozwu, 2.685,16 zł - wykorzystane zaliczki oraz 7.217 zł - koszty zastępstwa procesowego). Biorąc pod uwagę to, że powódka wygrała proces w 43 %, mogłaby się domagać od pozwanego z tytułu poniesionych kosztów procesu kwoty 4.687,93 zł. Z kolei koszty poniesione przez pozwanego w związku z udziałem w sprawie to kwota 10.810,74 zł (3.593,74 zł - wykorzystane zaliczki i 7.217 zł – koszty zastępstwa procesowego). Biorąc pod uwagę to, że pozwany wygrał proces w 57 %, mógłby domagać się od powódki z tytułu poniesionych kosztów procesu kwoty 6.162,12 zł. Z porównania tych kwot wynika, że powódka powinna zwrócić pozwanemu z tytułu kosztów procesu kwotę 1.474,19 zł. Z uwagi na trudną sytuację życiową i finansową powódki, w tym aktualny brak zatrudnienia, na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd uznał za uzasadnione odstąpienie od obciążania powódki tymi kosztami oraz nieuiszczonymi kosztami sądowymi (ponad to, co już powódka pokryła z tytułu kosztów w związku z udziałem w sprawie).

Stosownie do treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst Dz. U. z 2020 r., poz. 755) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Przy uwzględnieniu podanej przez powódkę wartości przedmiotu sporu, cała opłata od pozwu wynosi 5.187 zł. Powódka z tytułu opłaty uiściła 1.000 zł. Do rozliczenia pozostała kwota 4.187 zł. Pozwany przegrał sprawę w 43 % i w takiej części powinien zostać obciążony nieuiszczoną opłatą od pozwu. Dlatego należało ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sąd Okręgowy w Poznaniu kwotę 1.801 zł (43 % z 4.187 zł) o czym orzeczono w pkt. 7 wyroku.

Mając powyższe na uwadze, na mocy przytoczonych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Jacek Grudziński